

KESZTHELYI JENŐ

GERGELY BÁ' MESÉI
T-MESE

Nem köll annyira rohannod megest; megvárnak ám az unokáid, örülhetsz majd, hogy nőttek addig is, amíg nem pesztrálhattad őket. Aszongya a Jani haverod, hogy szarvaspásztor lettél már három hete, merthogy kötözöd a fához a bikákat a sógoroknak, hogy könnyebben lepuffanthassák. Már nem? Ja persze, már október vége van... De meg köll mondjam, egyáltalán nem tetszik nekem ez az egész szarvasbikás ügy, mert egy életre meggyűlöltem ezeket a bigáncsos-büdös vadállatokat, akármennyire is nemzeti kincsek. Hát még a Laci sógit hallanád!

No papikám, az úgy vót, hogy a Jani haverod Mária szent napján elsuhant a hűgához két napra Pestre – ne mondd, hogy nem tudod! -, mi meg ezt megorrontottuk, és elkunyeráltuk a csömödéri stégjét meg a kalibáját, hogy csukázzunk-süllőzzünk egy jót ott. Rákészültünk, mint nemesnépi kódís a disznótorra, hogy két napig haza se jövünk, úgy teszünk, mint a Csuha Piroska ura a szentesi búcsúban.

Az Emese meg szikrázott a jóörömtől a hírre, oszt annyi pogácsát meg fasírtot sütött, hogy mi már a sógival csak éppen hogy befértünk a Trabantba. Persze a böhöm-nagy karniszterek is ott pöffeszkedtek a hátsó ülésen, mondanom se kölljön. Lógott is a járgány hátulja, mint a roggyos vénasszony ülepe; egy kanegér se fért volna el a kipufogó alatt.

Estelig csukáztunk hevenyen, de csak nekem jött meg egy háromkilós. Képzeld, Jencesz, a stégláb mellett, majdnem alattunk! Alig tudtam kitornázni, mert úgy beleugrott a sásba, mint a Juhos Irma angoramacskája az abáló üstbe. A sógi közben nagy-ügyesen fogott egy tucát apróhalat az éccakai süllővadászathoz. Ehhez bizony igen ért, jobban, mint a Stamf kovács fia a gombaszárításhoz. De hát uramfia, nagy igyekezetében meg a félig teli karnisztert belerúgta a vízbe az ökörborja, hasalok le, kapok utána, még jó, hogy leértem a vízig! Te, ittál már tókavízzel hígított soltvadkerti olaszrizlingnek becézett kannásvinkót? Neeem? Nagy számár vagy, mert tókavízzel jobb, mint tisztán, és erre így köllött rájőnnöm.

Osztán mihelyst szépen ránkesteledett, bepakoláztuk a süllőzőket – vagy hét-nyolc botot -, a fehér jelzőrongyokat meg ráaggattuk a löttyedt zsinórokra, hadd rázza a süllő. Éppen hogy dalra fakadtunk volna szép csendesesen, amikor csak eccerre mörcögni kezdett szemben az agácás szélén egy szarvasbika. Gyanús vót nekem már a félhomályban, mert sok szarvas legelészett átalontúl a domb szélén, gondoltam, ott lehetnek ellálva a bikák is. No, ahogy mondom, dörmögött, hörgicsélt az öreg odaát, aztán tanultabb áriára váltott, mint a pákai kántor a kisasszonnap misén. Zengett a köd alja, a víz meg hozzávágta a hangot a Lábas-tölgyes szélihez, visszhangzott az öreglegény harci indulója, hogy borsódzott a hátunk, és égnekállt a szőr a kezem szárán. Bizon mondom neked, ketten négyfelé szaladtunk vóna, ha nincs ott az a ménkü-sok víz körülöttünk. Ne nézegessed most meg a Terkát odaát, csak azér' olyan hegyes még mindig a melle, mert tereget, és magasan van a madzag... Proszit!

Hát aztán együtt ám csak a java! Egyszercsak a hátunk mögül nagy csörtetést hallok a fabódé mellett, liccsen-loccsan a víz a sásban és elordítja magát egy másik gőzösfejű bika, de olyan közlől, hogy majdnem belefújt bennünket a vízbe a nagy dühének a szellete. A sógi a combomba kapaszkodott a vakrémülettől; suttogom neki, hogy nem ránk veselkedik az istenadta barma, hanem a másakra odaát, mert aztán az is fölhördült ám a hangra rögvést. Mondok a sóginak, hogy úgyis be kéne hozni a kaját, hát menjen már ki a bodegába, erre majdcsak elijed a bika. Ó aztán nem! Éppen tőkéltem el magamban, hogy akkor majd kimegyek én, hát erre szemben iszonyú csattogás, gondolom a bika verte mérgében agyon a kisnyárfákat; aztán nagy locsogás, csobogás és látom ám – vagy inkább csak sejtem –, hogy a köd alatt úszik felénk a bika, bólogat a kajla-nagy agancsával. Gondoltam, jön jól elintézni ezt a másikat.

A sógi meg reszket, mint a meztelen purdó a keresztelőn, én meg kapkodom ki a botokat, de nincs már idő, a bika beleúszik a zsinórokba, két botot le is ránt a deszkáról, a zörgés sem zavarja nagy hevületében. Mondom ennek a böszme, fogahullatott sóginak, hogy hasalj, meg ne mukkanj, mert meglát, följön és megizél! Erre a sógi még jobban rezet eresztett a gatyába, még a nadrágszíjamba is belecimpaszkodott. A bika meg átcsörtetett a sáson, csak úgy sistergett, ahogy lerázta magáról a vizet, aztán kieresztette a hangját. Mit mondjak, egyszer voltam életemben az operában az első feleségemmel, de valahogyan ott jobban éreztem magam. No most – gondoltam én –, nekiesik ennek a másiknak, lesz nagy bunyó, csak szét ne rúgják a stéget, mert akkor itt halunk bent éhen. De nem! Hallom, hogy elcsörtet amaz, a gyáva!, ez meg recsegve-ropogva utána. Rohantam is a kajáért meg az új borért kifelé, még mielőtt visszajönne ez a jószagú úszóbajnok. Énnekem aztán mondhatod ezekutá, hogy fél a szarvas az embertől. Ámbár lehet, de a horgásztól biztos nem...

No, aztán mégse errefelé jött vissza az öreg; süllőzgettünk békében hajnalig, de minek. A sógi még este hálaistennek abbahagyta a piálást – mire véljem? –, nem mondta volna ám, hogy ő szeretne otthon aludni egy jót hajnalban, de hát engem is nyomott a bor, belementem, és pirkadatkor hazaindultunk. Kaptatunk föl a bördőcei kukoricatábla mellett, hát nem kint áll előttünk a földúton egy böhm-nagy bika; még az is lehet, hogy az esti úszóbajnok volt. Csak amikor a sógi már majdnem farbatolta a papírjaguárral, akkor sétált beljebb nagy-morcosan a tengeribe. Belémbújt vesztetre a kisördög, hátranéztek, és mondom a sóginak: Lacus, hajts, mert jön utánunk a bika! Bár ne mondtam volna! A Lacus rálépett a gázra nagy-ijedtében, és abban a pillanatban nekicsattantunk egy keresztben beugró szerencsétlen szarvastehénnek. Jobb lámpafej tropa, motorháztető három darabban, jobb sárvédő ripityára, meg talán az a szegény özvegy tehén is, mert vércseppek voltak a lökhárítón, jó sok. Alig tudtunk hazaevickélni.

No, csórikám, hát ezek után megértheted, miért nem smakkol nekem a ti szarvasüldöző mániátok; azazhogy – jut eszembe – kénytelen leszek átértékelni a dolgot valamelyest. No öntsél, hogy az átértékelés jobban menjen...